

ból és Csataidzsából előnyomult, semmiféle ellentállásra nem talált.

MEGHIUSULT KÜLDETÉS.

Páris, július 14. Nacsevecs konstantinápolyi küldetésének meghiusulása idevaló diplomata körökben nagy aggodalmat kelt, mert úgy látják, hogy *Bulgária mostan, hogy a török hadsereg is akcióba lépett, teljesen védtelenül ki van szolgáltatva a többi Balkán-államnak.*

LESZ-E EURÓPAI KONFERENCIA?

Páris, július 14. Az itteni diplomáciai körök korainak tartják azt a hírt, hogy a Balkán-félszigeten az ellenségeskedés nemsokára meg fog szünni. Azt a hírt sem hiszik itt el, hogy a bolgár kormány meghatalmazást adott Oroszországnak arra, hogy a béke helyreállításának módját kitalálja. *Görögország egyelőre alig kapható a békemegkötésére.* Görögország szövetséget akar Törökországgal, amelynek az volna a célja, hogy *Törökország vissza kapja Tráciának nagyrészt Drinápolyt és hogy Bulgáriát az égei tengertől elszorítsák,* Görögország azt akarja, hogy nyugaton Szerbia és keleten Törökország legyen határa. Megerősítik azt a hírt, hogy a török hadsereg előrenyomul, a bolgár hadsereg elkengetése végett. Eddig még nincsen szó arról, hogy a diplomácia a mostani helyzetben be fog avatkozni s eddig európai konferencia eszméjét sem pendítették meg. Az ilyen eszme különben Franciaország közvéleményében ez idő szerint *nem is volna szimpátikus.*

A MONARCHIA S A KONFERENCIA.

Bécs, július 14. A Balkán-államok között kitört viszálykodások elintézésére Párisból és Londonból egy európai békekonferencia eszméjét kezdik portálni. A konferenciának az volna a feladata, hogy végleg megállapítsa az egyes Balkán-államok határait és helyreállítsa a hatalmi egyensúlyt.

A konferencia sikere természetesen attól függ, hogy Ausztria-Magyarország hajlandó-e azon részt venni, vagy sem? Megbízható helyről szerzett értesülésünk szerint *Berchtold* Lipót gróf külügyminiszter *nem idegenkedik a konferencián való részvétel gondolatától,* azonban megjelenésünket attól teszi függővé, hogy *előzetesen* tisztáztassanak azok a nézeteltérések, amelyek a hatalmak csoportjai között fenforognak és hogy még a konferencia előtt egyetértés jöjjön létre Oroszországgal az elintézendő kérdésekre vonatkozólag.

Diszpolgárság és bizalom. Szatmár-Németiből jelentik: *Tisza* István gróf miniszterelnököt ma a közgyűlés 55 szóval 10 ellenében *diszpolgárává választotta.* A törvényhatóság örömmel vette tudomásul ezt és egyben bizalmáról és támogatásáról biztosította a kormányt. — *Pécsről* jelentik: Baramya vármegye törvényhatósági bizottsága mai ülésén 211 szóval 40 ellenében *Tisza* István grófnak és a kormánynak bizalmat szavazott. Elhatározta továbbá a közgyűlés, hogy a miniszterelnök *arcképét megfesteti* s a vármegyeház nagytermében helyezi el. A gyűjtést a kép költségeire azonnal meg is indították és máris több ezer korona összegyűlt. — *Miskolcra* jelentik: Borsódmegye ma 213 szóval bizalmat szavazott a kormánynak. Az ellenzék, amikor látta, hogy a munkapártiak horribilis többségben vannak, szavazás nélkül kivonult a közgyűlési teremből.

Egy szegedi uriasszony halála.

(Saját tudósítónktól.) Szomorú esetről beszéltek ma a szegedi társaságokban: *Remess* Ilonka, *Katona* Dezsőné meghalt. Ez a szomorú hír mély megdöbbenést és igazi meleg részvétet keltett Szeged uri társadalmának széles rétegeiben. *Remess* Ilonkát előkelő származásánál, kedves és szeretetreméltó egyéniségénél fogva nagyon sokan ösmerték. A fiatal asszony 19 éves volt csak mindössze. Középtermetű, aranyszőke hajju, gyönyörű fehér arcu, végtelen szimpatikus leány volt és az egész megjelenését, minden mozdulatát arisztokratikus kecsesség jellemezte. Néhány nappal ezelőtt még a szegedi korzón sétált és most már érzéketlen alabástromként a ravatalon fekszik. Két hónappal ezelőtt volt a menyegzője és holnap már utolsó útjára kísérik.

Remess Ilonka *Pálffy* Ferencnek, Szeged város volt polgármesterének volt az unokája. Édes anyja *Pálffy* Ilona nővére *Pálffy* József dr. árvaszéki elnöknek és *Pálffy* Dániel vasgyárosnak. *Remess* Ilonka azonban nemcsak előkelő származásánál és rokonságának következtében volt kedvelt tagja az uri társadalomnak, hanem szerénysége, intelligenciája és egyéb nemes tulajdonságai miatt. Leánykorában, édes anyjával együtt igen visszavonult életet élt. A Kálvária-utcában, *Pálffy* Dániel házában lakott és néha-néha ment csak ki sétálni a korzóra a föltűnően szép *Pálffy*-leányokkal. Bálba csak ritkán járt és korán véget ért fiatal éveit az élet zajától távol, csendes családi körben töltötte.

Remess Ilonka halála egy különös tragikum logikus láncolata. Apja tisztviselő volt és anyjával együtt a *legelső polgári házastársak* voltak Szegeden. Akkor lépett életbe a polgári házasságról szóló törvény, amely az egyházi esketést feleslegessé teszi. *Remess* Andor a szegedi anyakönyvvezető előtt leghőször fogadott örökhűséget feleségének és házasságkötésüknél annyian jelentek meg, amennyien még azóta se voltak egy esküvőn sem. *Remess* Ilonka apja azonban sokat betegeskedett és korán elhalálozott. Özvegyet és két gyermeket hagyott hátra. Az egyik fiú volt, a másik leány. Özvegye, a szelid lelkű, finom, uri asszony férjének halála után csak két gyermeke nevelésének szentelte minden idejét. És a kérlelhetetlen sors ezt az örömet is megirigyelte a lesújtott özvegytől. A fia, mikor 12 éves volt egy baleset alkalmával szerencsétlenül járt és *hirtelen meghalt.*

Az anya ekkor még árva maradt és egyetlen leányával még visszavonultabb életet élt. *Remess* Ilonka ekkor 17 éves volt és szépségének teljében ragyogott. Ekkor ismerkedett meg *Katona* Dezsővel, a szegedi fiatalság egyik ösmert tagjával. A fiatalok megszerették egymást és az idén május hónapnak egyik derűs napján megesküdték.

Az esküvő után rövid nászutra ment a fiatal pár és azután *Remess* Ilonka kiköltözött nyaralni *Szatymazra*, nagyatyjának vilájába. Itt aztán a napokban megfázott és *hashártyagyulladás* kapott, amely rövid idő alatt végzett, a gyöngye szerevezetű, törekeny nővel. A fiatal asszony *vasárnap meghalt Szatymazon*, 19 éves korában. Holttestét a család Szegedre szállítja és a temetése, mivel a városban a hatóság nem engedi felravatalozni, holnap, *kedden délután félnégykor lesz a belvárosi temető halottasházából.*

Remess Ilonka halála Szegeden mindeütt részvétet kelt. A mélyen lesújtott család, az alábbi gyászjelentést adta ki:

Özvegy *Remess* Andorné született *Pálffy* Ilona édesanya és *Katona* Dezső férj, maguk és nagyszámu rokonság nevében fájdalomtól megtörtén jelentik a felejtethetlen jó gyermek és ifju hitvesnek *Remess* Ilkének Szatymazon 1913. év július 13-án, élete 19. évében rövid szenvedés után bekövetkezett gyászos elhunytát.

A drága halott folyó hó 15-én, kedden délután fél 4 órakor fog a szeged-belvárosi temető halottas házából a *Katona*-család sírboltjában örök nyugalomra helyezettetni; engesztelő szentmise-áldozat ugyanezen napon délelőtt 11 órakor fog a szeged-belvárosi szt. Demeter-templomban az örök Mindenhatónak bemutattatni, Szeged, 1913. július hó 13-án. *Pihenj békében s álmodjál boldogságról tovább...*

Az utolsó istentisztelet.

— Bucsú a Demeter-templomtól. —

(Saját tudósítónktól.) Vasárnap délelőtt bucsuzott el a város közönsége, a szegedi papság és a hatóság a lebontásra kerülő Szent Demeter-templomtól. A bucsuvétel ünnepélyes keretek között történt meg, a hívők hatalmas serege előtt. Az utolsó istentiszteletre szorongásig megtelt a templom hajója s vidékiek, akiket kötelek fűzik Szegedhez, számosan eljöttek, hogy végignézzék az öreg Demeter-templom bucsuztatását. A város hatósága *Lázár* György dr. polgármester vezetésével jelent meg és a templom vörös posztóval bevont három első padsorában foglalt helyet.

A bucsuztató beszédet *Jászai* Géza c. püspök tartotta. Diszes papi ornátus volt rajta, amikor a szószékre lépett és megindultság rezgett a szavaiban, amikor belekezdett a beszédébe.

— Ahonnét annymiszer hirdettem az isten ígését, — kezdte *Jászai* — ahonnét annymiszer örömmel szmléltem kedves hallgatóim tömött sorait, ide e szószékre a mai napon meghatva léptem föl és meghatva állok előttetek, mert innen ma utoljára szólok hozzátok. Meghatva tekintek körül e szent helyen, meghatva szemlélem e templom ódon falait, oltárait, amelyek rövid idő múlva eltűnnek a föld színéről, hogy helyet adjanak egy szebb, hatalmasabb egyház falainak, oltárainak. Ime, ezek a szent falak és oltárok, ahol mint a piarista atyák tanítványa naponként szolgáltam az Urat a szent misénél, ahol később ugyanazt tettem hat és háromnegyed éven át mint káplán s most hetedik éve mint plébános, ezek a szent falak és oltárok, ahová oly sok szent emlék köt, nemsokára eltűnnek. Nem megható-e az a gondolat, hogy azok, akik e szent falak közt kereszteltettek meg és lettek az egyház tagjaivá, akik e szent falak közt vették magukhoz először az élet kenyerét, Krisztus testét az első szent áldozásban, akik e szent falak közt hangoztatták el szerető szívvvel a „holtomiglan-holtodiglan“-t, a házasság szentségének fölvetelésében, hogy azok már nemsokára fogják látni azokat a szent falakat, amelyek tanúi voltak szívük boldogságának?

— Mielőtt — folytatta tovább — bucsut vennénk ez ősi szent falaktól, röviden tekintsünk vissza a századokra, amelyeken keresztül e templom a lelkek szükségletét szolgálta.

Hogy mikor épült e templom, amelynek plébániáját *Lonovics* püspök, e nagy egyházfejedelem az 1835-ben megtartott püspöklátogatási jegyzőkönyvében a szegedi egyházak anyjának és fejedelmének nevez, nem tudható. Talán ha lebontják, találunk alapkövet s abban írást, amely erről bennünket fölvilágosít. Ugy látszik azonban, hogy még az Árpádok korában épült a falak egy része, amidőn Szeged már nagy hely volt, mert királyi város és egyházilag főesperesi székhely, kiváltságos hely volt, egyházilag egyenesen az esztergomi érseknek volt alávetve.

Amidőn a szomorú török világ következett Magyarországra, Szeged is a török ura-